

Scufița Roșie

A fost odată ca niciodată, un sat cu oameni veseli, așezat la marginea unei păduri. Acolo trăia împreună cu mama ei o fetiță foarte drăguță, cu obrații îmbujorați ca niște mere pârguite, ochii albaștri precum cerul de primăvară, iar părul cârlionțat și blond cum e grâul copt.

Dincolo de pădure locuia bunicuța ei, o bătrână veselă și cu suflet bun, care îi dăruise fetei o frumoasă hăinuță cu scufiță roșie. Fetei îi plăcea atât de mult, încât o purta ori de câte ori ieșea din casă, așa că toți oamenii din sat au început să-i spună Scufița Roșie.

Cum își termina treburile acasă, micuța alerga în pădure, la prietenii ei, animăluțele. Se ducea în fiecare zi să vadă dacă aveau destulă mâncare, dacă lăbuța veveriței s-a vindecat sau dacă iepurașii îl mai necăjesc pe bătrânul arici.

Într-o dimineață, un mic iepuraș alb veni la căsuța Scufiței Roșii și, după ce-și trase suflitul, îi spuse fetei:

– Bunica e tare bolnavă și a rămas fără mâncare. Trebuie s-o ajuți!

În timp ce Scufița Roșie își puse hăinuța de la bunica ei, mama pregăti un coș plin cu bunătăți, în care puse și medicamente.

– Ai grijă, îi spuse mama înainte de plecare. Mergi cu merindele la bunica, dar nu te opri pe drum. Pădurea e plină de primejdii!

